

това, което бяхме наумили! Ний си викахме: въ Велико Търново ще останемъ цѣли два дни — непременно! Ще разгледаме всичко, всичко. И ще стѣпватъ нозетѣ ни тамъ, кждето е стѣпвалъ нѣкога и царь Асенъ, освободителъ на България отъ византийцитѣ...

Варненското пристанище съ фара.

Ние не бяхме досущъ лекомислени, като приемахмѣ такова безкрайно пжтуване. Защото азъ вече познавахъ себе си: бяхъ пропжтувалъ пешъ отъ Варна до Силистра, че до Русе — все край Дунава. И отъ тамъ — пакъ пешъ — назадъ до Варна. А другарьтъ ми Стоянъ Петровъ Топузовъ бѣше отъ Малко Търново, т. е. той бѣше страндженски планинецъ: високъ, съ широки стѣпки и якъ, като дяволъ.

Прочие, ние се облѣгахмѣ на силитѣ си. А все пакъ още презъ първитѣ дни почувствувахмѣ, че планътъ ни, може би, надхвърля нашия ръстъ „деветъ педи на високо“.